

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.044/2014/6. szám

A Szegedi Ítéltábla a Kovács, Réti, Szegheő Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Kovács Attila Ervin ügyvéd) által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti székhelyű felpereseknek - **alperes neve (címe)** szám alatti lakos alperes ellen hitelkártya tartozás megfizetése iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2013. november 27. napján kelt 17.P.20.177/2012/36. számú ítélete ellen a felperes részéről 37. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **helybenhagyja**.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A felperes ügyfelei részére üzemanyag vételére és szervizszolgáltatások igénybevételére jogosító hitelkártyák nyújtásával foglalkozik Európa-szerte. A **(cég neve)**-kártyák felhasználásával a kártyabirtokos különböző országokban készpénz fizetése nélkül vásárolhat üzemanyagot és vehet igénybe szervizszolgáltatásokat, majd a díjáról és egyéb költségekről a felperes számlát állít ki, amit megküld az adósnak, aki az ellenértéket hitelkártyadíj címén köteles a részére megfizetni.

A peres felek 1991-től 2009-ig folyamatos üzleti szerződéses kapcsolatban álltak. A felek 2008. szeptember 30-tól olyan számlázásban állapodtak meg, hogy a számla ÁFA-összegét az alperes kaucióként a felperesnél hagyja, az így kezelt kaució utáni kamatok is elszámolásra kerülnek. Az alperes eredendően 220.000,- euró kauciót helyezett letétbe a felperesnél, azonban a szerződéses viszony fennállása alatt új gépjárműveket helyezett forgalomba, ennél fogva a kaució összegét is folyamatosan emelni kellett. Az alperes a felperesnél végül 327.884,83,- eurót helyezett el.

A felperes módosított keresetében 445.823,08,- euró és kamatai megfizetésére kérte az alperes kötelezését hitelkártya tartozás címén, melynek során az alperes lakóhelye szerinti jog alkalmazását igényelte.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy a felperes által kimutatott szolgáltatásokat igénybe vette, állítása szerint azonban a felperesnél hagyott kaució elszámolása után a követelt összegnél alacsonyabb tartozása áll fenn.

Az elsőfokú bíróság 12.P.20.047/2011/42. számú ítéletével a keresetet elutasította, melyet a Szegedi Ítéltábla Pf.III.20.338/2012/3. sorszámú végzésével - lényeges

eljárási szabálysértés folytán - hatályon kívül helyezett, és ugyanezt a bíróságot újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasította.

A megismételt eljárásban az alperes úgy nyilatkozott, hogy a felperesnél hagyott kaució 327.884,83,- euró, de mindezek elszámolása alapbizonylatok hiányában nem számszerűsíthető. Véleménye szerint 117.938,25,- euró a tényleges tartozása.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 117.938,25,- euró, valamint részösszegenként eltérő időponttól járó kamatai megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Határozatának indokolása szerint a felperes a bíróság felhívása ellenére csak részben tett eleget okiratcsatolási kötelezettségének, ezért az a kirendelt igazságügyi szakértő véleménye alapján arra az álláspontra helyezkedett, a felperesi kimutatásokon szereplő adatok nem ellenőrizhetők és nem értékelhetők. A teljes vitatott időszak könyvelési iratait, alapbizonylatait és analitikáit rendelkezésre kellett volna bocsátania ahhoz, hogy a követelés összege könyvszakértői módszerekkel alátámasztható legyen. Jelentősége van ugyanis annak, hogy a felperes milyen számlára és hogyan számolta el az alperes által letett kauciót. A marasztalás összegének meghatározásakor figyelemmel volt az alperesi - részbeni - elismerésre. Ezzel összefüggésben kifejtette, bár utóbb tartozását az alperes vitatta, nem volt kétséges, hogy tartozása áll fenn, a bizonytalan összegszerűségre tekintettel a kötelezés mértékéről az alperes korábbi nyilatkozata alapján döntött.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést annak részbeni megváltoztatása és a keresetnek megfelelő döntés meghozatala érdekében. Álláspontja szerint az alperes által csatolt iratok nem bizonyítják a 327.884,83,- euró kaució letétbe helyezését. Kérte figyelembe venni, hogy kimutatásokkal igazolta, mely számlákból milyen összegű ÁFA-t igényelt vissza és azok hogyan kerültek elszámolásra. Megjegyezte, a szakértőnek lehetősége lett volna a becsatolt iratok alapján megalapozott szakvéleményt adni, illetve - amennyiben azt szükségesnek látja - felhívhatta volna az alperest a vizsgálat elvégzéséhez szükségesnek tartott számlák csatolására. Kiemelte azonban, mivel az alperes nem vitatta, hogy a számlákon rögzített szolgáltatásokat igénybe vette, szükségtelen az összes számla benyújtása. Sérelmezte, hogy az ítélet kizárólag a szakértő állásfoglalásán alapult, aki nem jogosult a felek közötti jogvitában dönteni. Álláspontja az volt, az elsőfokú bíróság tévesen vonta le a bizonyítatlanság következményét és értékelte a szakértői bizonyítás sikertelenségét a felperes terhére.

Az alperes az ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés **alaptalan**.

A peradatok alapján az nem volt kétséges, hogy a peres felek tartós, szerződéses jogviszonyban álltak, ennek során az alperes igénybe vette a felperes szolgáltatásait, mely után fizetési kötelezettsége keletkezett. Ennek mértéke volt vitás a felek között.

A Pp. 3. § (3) bekezdése szerint a jogvita elbírálásához szükséges bizonyítékok rendelkezésre bocsátása - ha törvény eltérően nem rendelkezik - a feleket terheli. A bíróság ugyanakkor köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következmé-

nyeiről a feleket előzetesen tájékoztatni. A Pp. 141. § (2) bekezdése értelmében pedig a fél tényállításait, nyilatkozatait, bizonyítékait - a per állása szerint - a gondos és az eljárást segítő pervitelnek megfelelő időben köteles előadni, illetve előterjeszteni. Ha a bizonyító fél a bíróság tájékoztatását követően nem teljesíti bizonyítási kötelezettségeit, felhívás ellenére a bizonyítékok előterjesztésével alapos ok nélkül késlekedik, a bíróság a fél bizonyítási indítványának bevétele nélkül határoz (Pp. 141. § (6) bek.).

Az elsőfokú bíróság a perben a most idézett jogszabályok alkalmazásával ún. mulasztásos ítéletet hozott: indokolásában arra utalt, hogy a felperes bizonyítási kötelezettségének - felhívás ellenére - nem tett eleget.

A bizonyítási kötelezettséggel kapcsolatos generálklauszult a Pp. 164. § (1) bekezdése szabályozza. Eszerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valóban fogadja el.

A bizonyítási kötelezettség a perben a felperest terhelte avonatközásban, hogy az alperes a kereseti kérelem szerinti összeggel tartozik. A bíróság 16., 17. és 18. sorszámú végzéseivel a Pp. 141. § (6) bekezdés szerinti jogkövetkezmények terhével hívta fel - az egyébként a szakértő által is nélkülözhetetlennek tartott - alapbizonylatok csatolására a felperest, melyek alátámaszthatják a követelés mértékét, illetve a felperesi elszámolás módját. Jelentősége van ugyanis annak, hogy a felperes a befolyt kauciót hogyan, mire számolta el, mivel az befolyásolhatja az alperesi tartozás mértékét, ahogy arra az előzetesen meghallgatott szakértő is nyilatkozott. A dokumentumok hiányában a felperes által szolgáltatott adatok nem ellenőrizhetők, keresete bizonyítatlan marad. Mindezen bizonyítékok előterjesztésének elmulasztása - a felperes álláspontjával szemben - azonban nem az alperes terhére esik, hiszen a jogalap fennállásán túl a kereseti követelés összegezését is bizonyítani kell, ami a Pp. 164. § (1) bekezdése értelmében a felperes érdekkörébe esik, az ő kötelezettsége. Ezt követően bizonyíthatja az alperes, hogy a tartozás nem, vagy nem olyan összegben áll fenn, ahogy azt a felperes igazolta, például időközi teljesítésre figyelemmel.

Miután a felperes bizonyítási kötelezettségének felhívás ellenére nem tett eleget, az elsőfokú bíróság alappal kötelezte az alperest csupán az általa elismert tartozás megfizetésére, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Releváns bizonyítékokkal alátámasztott peradatok hiányában ennél magasabb összegben az alperest nem marasztalhatta.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét annak fellebbezett részében a Pp. 254. § (3) bekezdés és 253. § (2) bekezdése alapján - helyes indokai szerint - helybenhagyta.

S z e g e d , 2014. év június hó 27. napján.

Dr. Kiss Gabriella s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
előadó bíró

Dr. Bálint Attila s.k.
táblabíró